

AUGUSTUS 1969

Deze maand is het veertig jaar geleden dat In Bethel in de buurt van New York het Woodstockfestival plaats vindt Uitgerekend op de sterfdag van Stijn Streuvels gaat de 'Music & Art Fair' driedaagse van start... Woodstock is niet het eerste rockfestival. Twee jaar vroeger, tijdens de 'Summer of Love', is er al Monterey Pop en dichterbij ons viert Jazz Bilzen met een heus popluik zijn vijfde verjaardag in '69. Woodstock gaat de geschiedenis in als het ultieme rockfestival en niet alleen omwille van de affiche met The Who, Santana, Joe Cocker, Jimi Hendrix, Janis Joplin,... die zo'n half miljoen bezoekers lokt. Drie dagen peace, love en happiness (lees drugs) in chaotische organisatietoestanden en barre weersomstandigheden luiden het einde van het flowerpowertijdperk in terwijl de commerciële exploitatie van de jongerencultuur een ongeziene vlucht neemt.

Nauwelijks een week eerder tonen de gruwelijke rituele slachting van hoogzwangere filmactrice Sharon Tate en enkele vrienden in de villa van Roman Polanski door volgelingen van de duivelse Charles Manson een minder fraai aspect van de communcultuur. De kwalijke gevolgen van drugsmisbruik nekken uiteindelijk het hippiedom maar de spirit overleeft in de muziek. Die periode is ongetwijfeld een scharniermoment in de muziekgeschiedenis. Het duurt nog even voor de magie bij ons doorsijpelt. Als de filmbeelden van de gelijknamige documentaire in onze filmzalen draaien zijn Joplin en Hendrix al definitief vertrokken. Maar goed voor het fenomeen Woodstock kan u terecht in andere rubrieken. (zie onze reeks Articles)

In ons Vaderland zindert de euforie van Merckx eerste Tourzege nog geen klein beetje na. **'Eddie neemt de gele trui'** van ene **Frankie** prijkt naast het zuiderse **'Fiesta'** van **Marva**. Menig zomers mossel-feestje wordt geteisterd door het lichtelijk debiele calypsodeuntje **'Big Bamboo'** van **The Merry-men**, "working for the yankee dollar, jihaa". Niet meteen geschikt luistervoor om het heilig rockvuur bij jonge adolescenten aan te wakkeren. **The Beatles** pakken uit met **'The Ballad of John & Yoko'** maar voelen de hete adem van **Lennon's Plastic Ono Band** met het maffe **'Give Peace a Chance'**. Er is helemaal geen vrede in de wereld (Vietnam, Ierland,...) maar niettemin lallen we lustig mee. Het zijn toch weerom de **Rolling Stones** waarmee we ons nog eens lekker kunnen afzetten tegen de oudere generatie. In 'Jumpin' Jack Flash', het rebelse 'Street Fighting Men' en 'Sympathy For The Devil' is Brian Jones er nog bij. Amper een maand nadat de blonde gitaargod uit de Stones is gezet wordt zijn levenloze lichaam in zijn zwembad gevonden. Jones is met zijn dood in tot heden onopgehelderde omstandigheden het stichtend lid van 'Club van 27', later volgen rocksterrren als Janis Joplin, Hendrix en Jim Morrison die als gevolg van een destructieve levenswandel vroegtijdig, op hun zevenentwintigste, hun aardse bestaan beëindigen. Uitgerekend een dag nadat Jones levenloze lichaam gevonden wordt komen de Stones aanzetten met een versie single **'Honky Tonk Women'** Wisten wij als simpele kempenzonen veel wat zo'n 'honky tonk woman' voorstelt. We willen wel eens fantaseren als we die in een rozige gloed badende oude villaatjes en andere etablissementen passeren. De Stones vertellen ons wat er zich in

westernbars bevolkt met “gin soaked queens” afspeelt. Of dat nu in Memphis of Jackson, zoals de originele albumversie ‘Country Honk’ op ‘Let It Bleed’ aangeeft, of in zo’n oud villaatje langs de grote baan naar Herentals, plaats vindt doet weinig ter zake. Onze wellustige vermoedens worden bevestigd en we zijn bij de eerste beluistering verkocht. In tegenstelling tot het meeste werk van de Glimmer Twins wordt niet meteen met een machtige gitaarriff geopend. Overigens claimt Ry Cooder, die nauw betrokken was bij de sessies, die bewuste riff. Het is een ... cowbell, gehanteerd door de onvolprezen producer Jimmy Miller, die het startschot geeft en Charlie Watts die op de ketels roffelt als een hitsige funkmeester. Vervolgens horen we de vertrouwde riffs van Richards en Mick Taylor in een gelijkaardig slowmotion ritme dat ook ‘Jumpin’ Jack Flash’ zo uniek maakt. Keith’s nieuwe gitaarmaatje wordt in grootse stijl geïntroduceerd in een volgelopen Hyde Park zoals u op de bijgevoegde clip kan zien. Alle aandacht wordt die zomermaand echter door een groep uit de Lage landen opgeëist. **Robbie Van Leeuwen** is niet alleen een begenadigd gitarist maar de man weet verdomd goed hoe je een degelijke song ineenknutselt. Dat demonstreert hij voordien al bij The Motions. In ’67 besluit Van Leeuwen nieuwe muzikale horizons te verkennen en polst zanger Barry Hay, die net uit The Haigs gestapt is, maar die bedankte. Uiteindelijk valt de keuze op ene Fred de Wilde. Terwijl die zijn legerdienst vervult denkt Robbie luidop aan een zangeres Annie Hesterman (later bij de R–od–ys) is de eerste keuze maar het wordt **Mariska Veres**. Dit ravissante rondborstige, zorgvuldig ingesnoerde, meisje met het ravenzwarte lange haar (wellicht een pruik) maar dat merken we in onze blinde verliefdheid destijds niet eens op, zag er al even goddelijk uit als het door haar meesterlijk bezongen ‘**Venus**’. Inderdaad, “she’s got it” zoals ook de sterke flipside ‘Hot Sand’, ja die met dat stargitaartje, overduidelijk illustreert. Hoewel Van Leeuwen voordien ook sterke nummers als ‘Send Ma a Postcard’ en ‘Long and Lonesome Road’ componeerde wordt ‘Venus’ de absolute klapper voor Shocking Blue en raakte zelfs in de VS op nummer 1. Dat dit geen toevalstreffer was werd in de beginjaren zeventig duidelijk met een reeks knappe opvolgers als ‘Mighty Joe’, ‘Blossom Lady’, ‘Never Marry a Railroad Man’. Zo’n twee jaar geleden raken toegewijde fans opnieuw, deze keer echt in het blauw, geschokt. De ‘geniale’ Van Leeuwen zou de ritmestructuren van zijn pensioendeuntje gebaseerd hebben op ‘The Banjo Song’ van The Big 3, uitgebracht in ’63 door een obscuur folkgroupje met Mama Cass Elliott, later bij Mama’s & Papas’. Plagiaat? Ik zou eerder van beïnvloeding spreken, naar verluidt nam componist Tim Rose op zijn beurt één en ander, inclusief de integrale tekst over, van het uit 1848 daterende ‘Oh! Susanna’ van Stephen Foster. Het is dus eerder vrij gebruik en interpretatie van een traditionaal te noemen. Er is ook sprake van enige verwantschap met de riff van ‘Pinball Wizard’ (The Who)’. Zo werkt het nu eenmaal in de popmuziek en andere kunstvormen, dat weet de modale muziekliefhebber met een gemiddeld IQ al langer, zie Beatles, Stones en zowat de volledige bluesscène. Laat het vooral niet aan uw oud maar vitaal rockhart komen en geniet zorgeloos na bij de leuke clips van Shocking Blue uit ’69.

Cis Van Looy

1
In The Ghetto
Elvis Presley

2
Je T'aime... Moi Non Plus
Jane Birkin & Serge Gainsbourg

3
Stay Awhile
Lee Lynch

4
In The Year 2525
Zager And Evans

5
Honky Tonk Woman
The Rolling Stones

6
The Ballad Of John And Yoko
The Beatles

7
Give Peace A Chance
The Plastic Ono Band

8
Aardig Meisje Van Den Buiten
Marc Dex

9
Fiesta
Marva

10
Venus
Shocking Blue

11
Het Kan Niet Zijn
Will Tura

12
Eddie Neemt De Gele Trui
Frankie

13

Blowing In The Wind
The Hollies

14

Saved By The Bell
Robin Gibb

15

Big Bamboo
The Merryman

16

Let Me
Paul Revere And The Raiders

17

Make Me An Island
Joe Dolan

18

Goodbye My Love
Jimmy Frey

19

Bad Moon Rising
Creedence Clearwater Revival

20

Tomorrow Tomorrow
The Bee Gees